

JOSEP MARIA MIRÓ, «A vegades és difícil saber quan tot està tranquil», presentació de *Fum* al programa de sala del Teatre Nacional de Catalunya, 2013.

És matinada, aquest espai temporal de trànsit entre la nit i la sortida del sol. En Jaume i l'Eva estan al vestíbul de l'hotel, prop d'on hi ha uns finestrals que donen al carrer. Ell, que ja hi porta algunes hores, acaba de despertar i es troba amb la noia que li diu que a fora, on hi ha una revolta, que durant tres dies els ha obligat a estar reclosos dins de l'edifici, tot sembla estar tranquil. En Jaume adverteix que *«a vegades és difícil saber quan tot està tranquil»*.

Aquesta instantània de *Fum* revela alguns dels llocs on m'agrada circular i on qüestions que, a primera vista, semblen destriables, a vegades, no ho són tant: la placidesa, de la convulsió; la serenitat, del malestar; la ràbia, del dolor; Allò que passa a l'exterior, del que passa per dins; la veritat, de la mentida... Per això aquest fum metonímic, on els personatges poden trobar-s'hi alleujats, relaxats o profundament neguitejats i on es pot confondre el que aspiren de les cigarretes amb el que es desprèn del foc dels aldarulls que hi ha al carrer. També per això un hotel

—espai aliè i de trànsit—, on coincideixen les dues parelles protagonistes, i on s'assegura que estan protegits, fora de perill de la revolta d'incertes conseqüències que hi ha a l'exterior.

En algunes de les meves obres parlo d'instantànies, referint-me a les escenes, ja que penso que són com captures de moments ja encetats i que sovint veurem inacabats. A *Fum* són onze instantànies. Onze captures de moments precisos dels tres dies que els seus protagonistes estan reclosos a l'hotel. També hi haurà moments no vistos. Que mai sabrem què ha passat, més enllà del que puguin dir els personatges que ha passat. Veurem com actuen, respiren, fumen... i caldrà confiar o desconfiar en el què diuen. Com ho fan entre ells mateixos, al marge que els seus vincles siguin esporàdics o intensos. M'agrada que sigui així. Penso que la vida és així. I aquí, li tocarà a l'espectador prendre part i participar del joc teatral, tal i com ho fan els personatges sobre allò que ha passat o no ha passat, o sobre quina és la veritat que decideixen establir com a veritat.

Suposo que defujo de la creença que la veritat és un terme objectivable i que, per això, m'agrada aturar-me en com

actuem i en les conseqüències de quan creiem ser posseïdors d'aquesta veritat. Tot i el desconcert de Jaume en despertar al vestíbul de l'hotel i trobar-se al seu costat a Eva, encara ressona el que li ha dit a Àlex que estava al seu costat abans de quedar-se dormit en una de les butaques: *«Els llums del carrer poden donar una falsa sensació d'irrealitat. Si ara es tornés a quedar adormit, quan es despertés, l'hotel podria tornar a tenir llum i si jo no fos aquí, al seu costat, podria pensar que ho ha somiat. Però no és un somni. Un home s'ha obert el cap aquí davant».*